

Hjärtkross, det är botten

Jag hade precis börjat bli ambitiös igen, då direkt fann jag min drömtjej, hon som du kan se på och bara veta att allt kommer bli bra, hon du kan få ett meddelande av och dansa i din pyttelilla studentlägenhet och känna dig levande. Hon som alla på skolan vill ha, hon vill ha mig.

Första gången hon skrev, när hon skrev den där natten, jag kände mig som en nyfödd människa, jag berättade för min granne, jag kunde inte hålla det inne, jag höll i ett Juicepaket, jag dansade, det kändes som att jag svävade, jag skrattade, spillde juicen och kände mig dum, vi skrattade tillsammans, och jag fortsatte känna lycka, livet hade börjat där och då, jag upprepade frasen, "I am back"

Mitt ursprungliga jag var där, han som försvann för 7 år sen, på grund av att hans första kärlek gav sig av. Han som visualiserar något, har en dröm, uppfyller den genom stenhårt arbete, gör allt för att uppnå sitt mål utan att verka som att han ens försöker, Han var kung, folk såg honom som en förebild. Jag vill vara den killen, han som folk faktiskt pratar om, shit vilken grabb, han bara gör det. Ibland var folk elaka mot honom, han brydde sig, men hade sin livsglädje och skrattade bara av kommentarerna, han var odödlig, varje dag vaknade han upp och var on fire, varför inte vara i skolan 15 minuter innan vi börjar, vem vet vad för kul som kan hända.

hon vet inte det men hon gav mig hopp, livsglädje och allt jag kan önska om, hon är allt jag kan önska om, en ängel bland flickor, när hon tittar på mig på det där sättet, det sättet som säger, du är en speciell kille, det jag ser i dig är vackert, fortsatt med vad du gör, för du gör rätt. Så känns det, det känns som att alla misstag, alla år av sorg och dagdrömmar, all skit var värt det bara för att se dig se på mig på det där sättet.

Nu, två månader efter att du kollade på mig på det där sättet känns allt svårt. Du ringde mig igen i helgen, jag var med en annan och svarade inte, du har haft din chans med mig, men varför kan jag inte släppa dig. Hur många gånger jag kysser nån annan kan jag inte hjälpa att tänka hur det borde vart vi, vi hade haft allt, varför blev det såhär, är det över än? jag vet inte, jag hoppas inte, vi träffas nästan varje dag, men det är så svårt att något så nära kan vara så lång bort.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren GustavSvensson med Poeter.se id #91643 innehar upphovsrätten